

Հովհաննէս Հովհաննիսյան

Դու երևացար ինչպէս վառ գարնան . . .

Դու երևացար ինչպէս վառ գարնան
Լուսաշող այգի, նշույլ ոսկեթույր .
Դու երևացար—ժպիտդ աննման
Քաղցր էր զերթ սիրո առաջին համբույր:

Ծաղկոցում բացվող քեզ վարդ կարծեցի,
Դըրախտի վայելք տեսա քո աչքում . . .
Ա՛խ, այդ աչերիդ ես գոհ բերեցի
Եվ անհոգ վիճակ, և սրտիս խնդում:

Եվ եթե դու էլ խաբում ես, ո՛վ կույս,
Մեր չէ խոստանում հայացքըդ չքնաղ,
Թե այս անգամ էլ ունայն է իմ հույս,—
Դարձյալ պի՛տ օրհնեն հասակըդ մատաղ:

Պիտ օրհնեն ես այն, թեպէտ կարճատև,
Բայց վեհ, հոգեզմայլ հրճվանքի համար,
Որ հոգուս բերիք դու, ինչպէս արև,
Ինչպէս խնկաբույր մայիս կենարար: